

ורוגלים. הגור בתקון שראוי לה. באות עלמותה, מקרים אותה לתיקן אותה. זה אומר מפר, וזה אומר אסור, שהו הักษות של הפללה בשמנחים אותה. וזה אומר בשמנחים, כי חולך הักษות הנה. וזה אומר לא כן. זו אומרת שקסוט הראש כי אסור ומהדק. וזה אומרת כסוי הראש מפר בצד זה, ואסור ו מהדק בצד זה.

זו אומרת, קשות הקבר הינה עם הלבוש הנה הוא פסול להיות קשות לה. וזה אומר, פשר ורואי הינו להראות זה עם זה, וכל זה

הוא תקון וקשות הפללה. עם כל זה, בעודם מקרים ומיטלים קטרוג בקשוט, היא מוסיפה לכך ונוי וגון ותקון בהם, וירושבת בכבוד ביןיהם, ומחשיבה את נפשה יותר מפעם

שהיתה מאה פעמים. בין שתחקשתה בהם, כלם אוחזים אותה בקשוטה ובתקוני יפה, ומכוונים אותה אל המלך, התורה שכותב.

בשושבת הגבירה עם המלך בתיקון יפה, והמלך רואה אותה מקשוט בפי, אותו הקשוט מכרייז ואומר למך לנשך אותה, שזהה דבקות של אהבה להפלל זה עם זה. מי גורם באוון הנשיות ובאותה האהבה? אותן הعلامات שקשטו אותה.

בשורזה להטיב לעלותה, היא והמלך למת להם מפנות, לבלו נונן יחד. כל מי שרוי רבות זו עם זו על קשותה, נותנים המלך והגבירה מנוחות ומנוחות ברצון וחביבות, להorris השניטים לעולם הבא. וכל שכן

ברזין דחכמתא, לקשטא

דתקונא ירכין ורגליין. גוףא בתיקונא דאתחזי (לה).

אתאן עילימתהא, מקריבין לה, לתיקנא לה. דא אמר מופר, ודא אמר אסור, דדא איהו קישוטא דבללה, פד מקשטי לה. דא אמר בד מקשטי, כי אין לא קישוטא דא. ודא אמר לאו הבי. דא אמרה קישוטא דרישא הבי אסיר ו מהדק. ודא אמרה כיפה דרישא מופר בסטרא דא, ואסיר ו מהדק בסטרא דא.

דא אמרה, קישוטא דדהבא דא, בלבושא דא, איהו פסול למשוי קישוטא לגבי דא. ודא אמר, פשר ויאות הוא לאתחזהה דא ברא.

וכל דא איהו תיקונא וקיישוטא דבללה. עם כל דא, בעוד דאיןון מקשטן, ורמייא קטרוגא בקיישוטא, היא אסיפה חילא רני וגון, ותיקון בהו ויתבא ביקרה בינייהו, ואותחשבת בנפשה יתיר מפה דחותה מאה זמני.

בזין דאתחשבת בהו, פולחו אחדיין לה בקיישוטהא, ובתיקוני שפירטה, ועאלין לה לגבוי מלפא, אוריתא דבכתב.

בד יתבא מטרוניתא במלכא, בתיקון שפירא, ימלכא חזי לה מתקשתא בשפירו, והוא קישוטא מכרייז ואמר למך, לנשך לא, דדא איהו דבקותא דרחימיו, לאתפללא דא ברא. מאן גרים באינון נשיקין ובהו רחימיו, איןון עולמתאן דקשיטו לה.

בד בעיא לאוטבא לעילימתהא, היא ומלך למשיב לון נזבון, לכולחו יהיב בחרדא. לכולחו דהו מטרגיה דא ברא על קישוטהא, יהבי מלכא ומטרוניתא נזבון ומטבן ברעו בחביבי, למיחסן לון ירחת באף עליין דכיסיפין לעלמא דאתמי. וכל שבין איןון דידייע